

V I Lenin

Tal vid en arbetarkonferens i stadsdelen Presnja i Moskva den 14 december 1918

Kamrater! Låt mig beröra några frågor som skall diskuteras idag. Den första frågan gäller det internationella läget och den andra vårt förhållande till de småborgerliga demokratiska partierna.

Först några ord om det internationella läget. Som ni känner till, har den brittiska, franska och amerikanska imperialismen nu kungjort en stor kampanj mot Ryska sovjetrepubliken. Dessa imperialister agiterar bland sina arbetare mot Ryssland och beskyller bolsjevikerna för att stödja sig på en minoritet och diskriminera majoriteten. Eftersom det väldiga flertalet av pressorganen i Frankrike och Storbritannien tillhör bourgeoisin, växer där lögnen om sovjetregeringen snabbt och obehindrat. Denna löjliga och orimliga saga om att bolsjevikerna stöder sig på en minoritet av befolkningen i Ryssland – en saga som inte ens behöver vederläggas, ty var och en som iakttar vad som försiggår hos oss ser hur orimlig den är – uppmärksammas överhuvudtaget inte. Men tittar man i brittiska, franska och amerikanska tidningar – för övrigt är det enbart borgerliga tidningar vi får hit – så ser man att bourgeoisin fortfarande sprider dessa sagor där.

Endast utsugarna, som inte lever av sitt eget arbete utan utsuger andra, är hos oss fräntagna rösträtten och rätten att delta i landets politiska liv och att inverka på det. Dessa människor utgör endast en handfull av hela befolkningen. Ni kan föreställa er att man inte kan hitta många personer som utsuger lönarbete i städerna. Privat innehav av jord finns inte längre. Godsägarna har frångått sina egendomar och enskilda gårdsägare som plundrade bönderna redan under Stolypin, har frångått sin jord, så att också på landsbygden är det försvinnande få som utsuger andras arbete. Men sovjetmakten säger inte till dem, att den tar ifrån dem rösträtten. Den säger: var och en som vill upphöra med att utsuga andras arbete tillerkänner vi rätt att delta i styrelsen av landet. Vill ni bli arbetare, så är ni välkomna. Vill ni förbli utsugare, så må ni veta, att vi inte kommer att tillåta sådana personer att välja eller bli valda och att vi ännu mindre kommer att tillåta dem att livnära sig på andras arbete.

Redan av denna grundläggande bestämmelse i vår författning framgår det, att sovjetmakten stöder sig på dem som arbetar, ger dem rätt att planera statens liv. Den stöder sig på den stora, övervägande majoriteten av befolkningen. Varje sovjetkongress – sammanlagt har det hållits sex – visar oss, att representanterna för arbetarna, bönderna och rödarmisterna, representanterna för befolkningsflertalet, vilket lever av eget och inte andras arbete, just utgör den allt fastare grundvalen för sovjetmakten. Den 1:a sovjetkongressen hölls i juni 1917, då Ryssland var en borgerlig republik och förde ett imperialistiskt krig. Den hölls i juni 1917, då Kerenskij drev trupperna till offensiv och miljoner människor stupade. Vid denna kongress utgjorde kommunisterna eller bolsjevikerna endast 13 procent, alltså en sjundedel. På 2:a sovjetkongressen, som banade väg för arbetar- och bondemakten, utgjorde bolsjevikerna redan 51 procent, hälften, och på 5:e kongressen, som hölls i juli i år, utgjorde bolsjevikerna redan 66 procent. Och så störtade sig vänstersocialistrevolutionärerna, som såg hur snabbt bolsjevismen tillväxte och utvecklades, ut i sitt äventyr och detta resulterade i att de splittrades fullständigt. Denna splittring gav upphov till tre olika partier och det allra sista partiet – de narodistiska kommunisterna – gick över till bolsjevikerna liksom en hel rad så kända personer som Kolegajev.

På den 6:e sovjetkongressen utgjorde bolsjevikerna 97 procent, dvs praktiskt taget alla representanter för hela Rysslands arbetare och bönder. Detta visar, att den väldiga majoriteten av det arbetande folket nu sluter upp bakom sovjetmakten och hur ytterligt löjlig och orimlig

bourgeoisins lögnaktiga saga och påstående är att bolsjevikerna stöder sig på en minoritet av befolkningen. Denna bourgeoisie ljugar på detta vis för att de allierade på oss vill vältra över tsarregeringens skuld till kapitalisterna på 17 miljarder, dessa 17 miljarder som vi annullerat och vägrar att betala (det faller oss inte in att betala för dem, för de tidigare styresmännen – vi erkänner att dessa skulder gjorts men vi säger: gott, ni har gjort dessa skulder, ni får själva betala dem) och för att de allierade vill återupprätta godsägarnas och tsarens välde. Vi vet vad de ställt till med i Archangelsk, Samara och Sibirien. Även mensjevikerna och högersocialistrevolutionärerna, som var motståndare till oss efter Brestfreden och trodde att vi hade fel när vi räknade med en tysk revolution, har nu blivit på det klara med att de själva jagas iväg och att godsägarna och privategendomen återinförs med de brittiska och tjeckoslovakiska truppernas hjälp.

I Storbritannien och Frankrike banar sig nu emellertid sanningen väg hur tidningarna där än må söka dölja den. Arbetarna känner och förstår, att revolutionen i Ryssland är deras revolution, en arbetarrevolution, en socialistisk revolution. Och t o m i Frankrike och Storbritannien ställer arbetarrörelsen nu upp parollerna ”Bort med trupperna från Ryssland!”, ”Brottslig är den som för krig mot Ryssland!”. I London höll nyligen socialister ett möte i Albert Hall och meddelanden, som vi fått trots den brittiska regeringens alla ansträngningar att undertrycka sanningen, säger att vid mötet ställdes kravet ”Bort med trupperna från Ryssland!” och att alla arbetarledare uttalade, att den brittiska regeringens politik är en plundrings- och våldspolitik. Och det finns meddelanden om att MacLean – han har varit lärare i Skottland – uppmanat arbetarna till strejk i Storbritanniens största industridistrikt, därför att som han sade detta krig är ett rövarkrig. Han har suttit i fängelse tidigare. Senare fängslades han på nytt. Men när den revolutionära rörelsen flammade upp i Europa, frigavs MacLean och ställdes upp som parlamentskandidat i Glasgow, en av de största städerna i norra England och Skottland. Detta visar, att den brittiska arbetarrörelsen och dess revolutionära krav blir allt starkare. Den brittiska regeringen blev tvungen att frige MacLean, sin argaste fiende, som kallar sig brittisk bolsjevik.

I Frankrike, där arbetarna alltjämt är anfäktade av chauvinism och anser att krig bara förs för att försvara fosterlandet, växer de revolutionära stämningarna. När nu Storbritannien och Frankrike besegrat tyskarna, har de såsom ni känner till ålagt Tyskland villkor som är hundra gånger svårare än Brestfredens. Nu håller revolutionen i Europa på att bli en realitet. De allierade som skröt med att de skulle befria Tyskland från kaisern och militarismen har sjunkit så djupt att de spelar samma roll som de ryska trupperna på Nikolaus I:s tid, då Ryssland var ett land i mörker, då Nikolaus I drev de ryska trupperna att kväva den ungerska revolutionen. Detta skedde under det gamla feodala systemet, för över 60 år sedan. Men nu har det fria Storbritannien och andra fria länder blivit bödlar och tror att de är i stånd att slå ned revolutionen och tvinga sanningen att tuga. Men sanningen kommer att övervinna alla hinder såväl i Frankrike som i Storbritannien, och arbetarna kommer att förstå att de vilseleddes och drogs in i kriget inte för att Frankrike och Storbritannien skulle befrias utan för att ett annat land skulle plundras. Från Frankrike har vi nu fått meddelande om att man i socialistiska partiet, som hittills tillhört anhängarna av fosterlandsförsvaret, hyser varma sympatier för sovjetrepubliken och protesterar mot den militära inblandningen i Ryssland.

Å andra sidan utgör den brittisk-franska imperialismen ett hot genom anstormningen mot Ryssland och stöder krasnoviterna och dutoviterna, stöder monarkins återupprättande i Ryssland och tror att den kan bedra det fria folket. Vi vet, att imperialisterna är militärt starkare än vi. Detta har vi vetat och sagt sedan länge. Vi uppmanade alla att bistå Röda armén för att skydda sig själva och slå tillbaka rövarna och banditerna. Men när man säger till oss ”Om den brittisk-franska imperialismen är starkare, betyder det att vår sak är hopplös”, så svarar vi dessa människor: ”Minns ni Brestfreden? Skrek då inte hela den ryska bourgeoisie,

att bolsjevikerna sålde Ryssland till tyskarna? Skrek man inte den gången, att bolsjevikerna satte sitt hopp till ett under, till en fantasi, när de hoppades på en tysk revolution?" Den tyska imperialismen var då mycket starkare än vi och hade alla möjligheter att plundra Ryssland, därför att vi inte hade någon armé, Den gamla armén kunde och ville inte kämpa därför att människorna var så uttröttade av kriget, att de inte kunde kämpa. Var och en som känner till hur läget var den gången vet också, att vi absolut inte förmådde försvara oss, och följaktligen skulle hela makten över Ryssland ha kunnat falla i händerna på den tyske kaiserns rövare. Men det visade sig, att redan efter några månader hade tyskarna så till den grad kört fast i detta Ryssland, mött ett sådant motstånd där, en sådan agitation bland de tyska soldaterna, att – såsom Zinovjev, ordförande i Nordkommunen i Petrograd berättat för mig – den tyske konsuln sade, då Tysklands representanter gav sig iväg från Ryssland: "Ja, nu är det svårt att bestämt säga vem som vunnit mest, ni eller vi." Han såg, att de tyska soldaterna som var så många gånger starkare än vi hade drabbats av den bolsjevikiska smittan. Tyskland befinner sig nu i revolutionens grepp, där pågår en kamp för råds-makten. Och Brestfreden, som man förklarade vara en fullständig bankrutt för bolsjevikerna, visade sig vara endast en övergång till att vi började skapa Röda armén efter att ha stabiliserats i Ryssland. De tyska trupperna smittades av bolsjevism och deras skenbara seger visade sig endast vara ett steg till den tyska imperialismens fullständiga sammanbrott, visade sig vara ett övergångsstadium till världsrevolutionens utbredning och tillväxt.

Under Brestfreden stod vi ensamma. Hela Europa ansåg att den ryska revolutionen var ett undantag, i Europa trodde man att vår revolution, denna "asiatiska revolution" hade börjat så snabbt och störtat tsaren därför att Ryssland var ett efterblivet land och att det så snabbt hade gått över till att avskaffa egendomen och till den socialistiska revolutionen på grund av sin efterblivenhet. Men man glömde att det fanns en annan orsak till den ryska revolutionen: Ryssland hade ingen annan utväg. Kriget hade överallt framkallat en sådan förstörelse och svält, en sådan försvagning av folket och trupperna, som hade insett att de bedragits så länge, att revolutionen var den enda utvägen för Ryssland.

Man hade sagt tyskarna, att de måste försvara sig mot den ryska anstormningen. Men nu avslöjas denna lögn alltmer för varje dag som går. De tyska kapitalisterna och generalerna lät sina trupper marschera mot Ryssland även då det hade blivit ett socialistiskt land. Och då blev det klart även för den mest okunnige tyske soldat, att man hade bedragit honom alla fyra krigsåren och drivit honom i krig för att de tyska kapitalisterna skulle kunna plundra Ryssland. Samma sak som framkallade den tyska imperialismens sammanbrott och som framkallade revolutionen i Tyskland för nu med varje dag och timme revolutionen närmare i Frankrike, Storbritannien och andra länder. Vi stod ensamma. Nu gör vi det inte. Nu pågår revolution i Berlin, i Österrike och Ungern; även i Schweiz, Nederländerna och Danmark, i dessa fria länder som inte känt av krigets fasor, växer den revolutionära rörelsen och arbetarna där kräver redan att råd skall organiseras. Nu har det visat sig, att det inte finns någon annan utväg. Revolutionen mognar i hela världen. Vi blev de första i denna sak och det är vår sak att försvara denna revolution tills våra bundsförvanter hinner ifatt oss, och dessa bundsförvanter är arbetarna i alla europeiska länder. Ju aggressivare deras regeringar blir, desto närmare kommer dessa bundsförvanter oss.

När tyskarna ansåg sig vara herrar, under Brestfreden, stod de blott ett steg från sin undergång. Och nu har Frankrike och Storbritannien, som påtvingat dem fredsvillkor, vilka är mycket tyngre och skamligare än de som Tyskland påtvingade oss den gången, hamnat på avgrundens rand. Hur de än må ljuga, så står de nu några steg från sin egen undergång. De fruktar denna undergång, deras lögn avslöjas allt mer och mer för varje dag som går. Och vi förklarar: hur dessa imperialister än må ljuga i sina tidningar, så är vår sak sund, sundare än deras, eftersom vår sak bärs upp av arbetarmassornas medvetenhet i alla länder; denna

medvetenhet har sprungit fram ur det krig, som under fyra år dränkt hela världen i blod. De gamla regeringarna kommer inte att överleva detta krig. De gamla regeringarna säger nu, att de är motståndare till världsbolsjevismen. Arbetarna vet vad som sker i Ryssland: där förföljs godsägarna och kapitalisterna, som kallar dit legoknektar, främmande soldater som hjälp. Situationen är nu klar för alla. Arbetarna i alla länder förstår den. Och trots att imperialisterna är så vilda och ondskefulla, så tar vi djärvt upp kampen mot dem, ty vi vet att varje steg de tar inom Ryssland blir ett steg mot deras egen undergång och att samma sak kommer att hända dem som hände de tyska trupperna, vilka fick med sig rysk bolsjevism från Ukraina i stället för spannmål.

Makten i Ryssland ligger hos det arbetande folket och ifall det förlorar den, kommer ingen någonsin att kunna läka de sår, som vållats av detta blodiga, svåra krig. Att lämna makten kvar i händerna på de gamla kapitalisterna innebär att lägga hela krigsbördan på den arbetande klassen, så att den skall betala hela kostnaden för detta krig.

Mellan Storbritannien, Amerika och Japan pågår nu en kamp om andelen i det hoprövade bytet. Allt är redan uppdelat. Wilson är president i världens mest demokratiska republik. Men vad säger han? I detta land skjuts människor ihjäl på öppen gata av en chauvinisthop för ett enda ord, som uppmanar till fred. En präst, som aldrig varit revolutionär, släpades ut på gatan och slogs blodig enbart därför att han predikade fred. Och där den brutalaste terror härskar används nu trupper för att kväva revolutionen, man hotar att slå ned den tyska revolutionen med dem. I Tyskland började revolutionen helt nyligen, för endast en månad sedan, och den mest brännande frågan där är konstituerande församling eller rådsmyndighet. Hela bourgeoisin där är för en konstituerande församling och alla socialister – de som gjorde lakejtjänst åt kaisern, de som inte vågade börja ett revolutionärt krig – är för en konstituerande församling. Hela Tyskland har delats i två läger. Socialisterna är nu för en konstituerande församling, medan Liebknecht, som suttit tre år i fängelse, liksom Rosa Luxemburg står i spetsen för Die Rote Fahne. Igår kom ett exemplar av denna tidning till Moskva. Den kom med stora svårigheter på en äventyrsfylld väg. I den finner ni en rad artiklar alla författarna, som är revolutionens ledare, skildrar bourgeoisins bedrägeri mot folket. Friheten i Tyskland låg i kapitalisternas händer. De tryckte endast sina egna tidningar och nu skriver Die Rote Fahne, att endast arbetarmassorna har rätt att använda folkeegendom. I Tyskland har redan nu hela landet delats i två läger, oaktat revolutionen bara pågått i en månad. Alla förrädarsocialister skriker att de är för en konstituerande församling, medan socialisterna – de verkliga, hederliga socialisterna – säger: ”Vi är alla för arbetarnas och soldaternas makt.” De säger inte ”för böndernas”, därför att i Tyskland lejer även en betydande del av bönderna arbetare, utan de säger ”för arbetarnas och soldaternas”. De säger ”för småböndernas”. Rådsmyndigheten har redan blivit en styrelseform där.

Sovjetmakten är en makt som har betydelse i hela världen. Den avlöser den gamla borgerliga staten. En republik likaväl som en monarki är en form för bourgeoisins utplundring av folket, ifall den låter kapitalisterna behålla deras egendom – fabriker, verkstäder, banker och tryckerier. Bolsjevikerna hade rätt, då de sade att världsrevolutionen växer. Den utvecklas olika i olika länder. Den genomgår alltid en lång och svår utveckling. Den socialist som tror att kapitalisterna med en gång kommer att ge upp sina rättigheter är en dålig socialist. Nej, så goda kapitalister har det ännu inte funnits på jorden. Socialismen kan bara utvecklas i kamp mot kapitalismen. På jorden har det ännu inte funnits någon härskande klass, som har gett upp utan kamp. Kapitalisterna vet vad bolsjevismen är för något. Tidigare sade de: ”Rysk dumhet och rysk efterblivenhet försöker sig där på allehanda konststycken, som det inte blir något av. Där i Ryssland jagar de något slags spöken, fantomer från en annan värld.” Men nu ser dessa herrar kapitalister själva, att denna revolution är en världsbrand och att endast det arbetande folkets makt kan segra. Vi bildar nu fattigbondekommittéer. Och i Tyskland är det väldiga

flertalet antingen daglönare eller småbönder. Storbönderna är i Tyskland ofta ett slags godsägare.

I går utvisade den schweiziska regeringen vår representant ur landet, och vi vet vad det berodde på. Vi vet, att de franska och de brittiska imperialisterna var rädda för att han dagligen sände oss telegram och redogörelser för möten i London, där arbetare fordrat: ”Bort med de brittiska trupperna från Ryssland!” Han har också sänt informationer om Frankrike. Det sägs, att imperialisterna riktat ett ultimatum till Rysslands representanter. De har jagat iväg sovjetmaktens representanter också från Sverige, och dessa måste återvända till Ryssland. Men det är för tidigt för dem att jubla. Detta är en billig seger. Detta steg leder inte till någonting. Hur de ”allierade” än söker dölja sanningen, hur de än söker bedra folket, hur de än söker bli kvitt Sovjetrysslands representanter, så kommer folket sist och slutligen att lära känna hela sanningen.

Och vi säger er: gör med all kraft motstånd mot de ”allierade” och stöd Röda armén! Allt som skedde hos oss innan vi hade Röda armén är förståeligt. Men vi ser, att Röda armén nu blir starkare och vinner segrar. Mot vår armé står brittiska trupper. Och vår armé har officerare som först igår kom från arbetarklassen och som först igår avslutade en militär utbildningskurs. Av fångar, som fallit i vår hand, har vi fått en rad bevis på att dessa, när de läser vår republiks till engelska översatta författning, säger sig själva: ”Man har bedragit oss. Sovjetryssland är inte vad vi trodde. Sovjetmakten är det arbetande folkets makt.” Och vi säger: ”Ja, kamrater, vi kämpar inte bara för Sovjetryssland, vi kämpar för arbetarnas och det arbetande folkets makt i hela världen.” Så länge vi står emot imperialismens tryck, stärks den tyska revolutionen. Revolutionen stärks i alla övriga länder. Det är orsaken till att vad man än må kalla den i Europa, så har den, denna världsrevolution, ryckt fram med full kraft, och världsimperialismen kommer att gå under. Och hur svårt vårt läge än är, så inger det tillförsikt om att inte bara vi kämpar för en rättfärdig sak utan att vi också har bundsförvanter i alla länders arbetare.

Kamrater! Efter dessa anmärkningar om vårt internationella läge vill jag säga några ord om andra frågor. Jag vill tala om de småborgerliga partierna. De har ansett sig vara socialister. Men det är de inte. Vi vet utmärkt väl, att sådana institutioner i det kapitalistiska samhället som banker, sparkassor, sällskap för ömsesidig hjälp kallas ”självhjälp”, men allt detta betyder absolut ingenting: i själva verket döljer sig röveri bakom denna beteckning. Och just dessa partier, som påstod att de var för folket, de ställde sig den gången, då den ryska arbetarklassen slog tillbaka Krasnovs attacker (Krasnov tillfångatogs av våra trupper och frigavs tyvärr därför att petrogradborna var för godhjärtade) – dessa herrar mensjeviker och socialistrevolutionärer ställde sig då på bourgeoisins sida. Dessa småbourgeoisins partier vet aldrig med vem de skall gå – med kapitalisterna eller arbetarna. Dessa partier består av personer som lever på hoppet att de någon gång skall bli rika. De ser ständigt, att majoriteten av småägarna omkring dem lever dåligt – de är alla arbetande människor. Så dessa småborgerliga partier, som finns över hela världen, har börjat vackla. Det är inget nytt. Det har alltid varit så, det är så också hos oss. De vände sig alla ifrån oss, då Brestfreden kom, den svåraste perioden i vår revolution, då vi inte hade någon armé och måste sluta fred men sade oss: vi kommer inte för ett ögonblick att göra avkall på vårt socialistiska arbete. De glömde, att Ryssland gör de största offer för den socialistiska revolutionen, och de gick över till konstituerande församlingens förespråkare. Dessa dök upp i Samara, i Sibirien. Nu driver man bort dem därifrån och visar dem, att det enda valet står mellan godsägarnas makt och bolsjevikerens makt. Någon medelväg finns inte. Antingen de förtrycktas makt eller förtryckarnas makt. Alla fattigbönder kan endast följa oss. Och de kommer att göra det först då de ser, att det inte huttnas med den gamla regimen utan allt görs för folkets bästa. Endast en sådan sovjetmakt har kunnat få folkets stöd i ett år trots de svåra förhållandena och svälten.

Arbetarna och bönderna vet att hur svårt kriget än är, så kommer arbetar- och bonderegeringen att göra allt som göras kan mot de kapitalistiska utsugarna, så att hela krigsbördan vältras över på dessa herrar och inte på arbetarna. Och på detta sätt stöds nu arbetar- och bonderegeringen redan i över ett år av folket.

Då nu den tyska revolutionen börjat, har mensjevikererna och socialistrevolutionärerna börjat svänga. De bästa av dem strävade efter socialism. Men de trodde, att bolsjevikererna jagade efter ett spöke, efter ett under. Men nu har de insett, att det som bolsjevikererna har väntat på inte är något fantasifoster utan rena rama verkligheten, att världsrevolutionen har kommit och tilltar i hela världen, och de bästa bland mensjevikererna och socialistrevolutionärerna börjar ångra sitt tidigare misstag och förstå, att sovjetmakten inte bara är arbetarnas ryska makt utan deras världsmakt och att ingen konstituerande församling kommer att hjälpa.

Storbritannien, Frankrike och Amerika vet, att de nu, då världsrevolutionen flammade upp, inte har några yttre fiender. Fienderna finns inom vartenda land. Nu inträder en ny omsvängning, då mensjevikererna och högernationalistrevolutionärerna har börjat vackla och de bästa av dem känner sig dragna till bolsjevikererna och ser, att hur mycket de än svär vid konstituerande församlingen, så hamnar de i alla fall på de vitas sida. I hela världen står frågan nu så här: antingen sovjetmakt eller makt för rövarna, som har fört tio miljoner i graven i detta krig, gjort tjugo miljoner till invalider och nu fortsätter att plundra andra länder.

Detta är, kamrater, den fråga som ger upphov till de småborgerliga demokraternas vacklan. Vi vet att dessa partier alltid vacklar, de kommer alltid att vackla. De flesta människor hämtar sina åsikter ur livet och tror inte på böcker och ord. Vi säger till medelbonden: du är inte fiende till oss; vi har ingen anledning att göra honom orätt, men om en lokal sovjet någonstans slår hårt till mot medelbonden och han far illa av det, så måste denna sovjet bytas ut, eftersom den inte förstår att handla som sig bör. De mitt emellan stående småborgerliga demokraterna kommer alltid att vackla. Och om de likt en pendel svängt åt vårt håll, så måste de stödjas. Vi säger: "Om ni kommer att förstöra vårt arbete, så vill vi inte ha er. Men om ni kommer att bistå oss, så tar vi emot er." Bland mensjevikererna finns olika grupper, där finns gruppen "aktivisterna" (anhängarna av handling). Det är en latinsk beteckning och bakom den har de dolt sig som sagt: "Det räcker inte med att kritisera. Man måste hjälpa till med aktioner." Vi har sagt: vi kommer att kämpa mot tjeckoslovakerna och vi kommer att vara skoningslösa mot dem, som hjälper dessa människor. Men när det finns personer, som insett sitt fel, så måste man ta emot dem och inta en välvillig hållning till dem. De som står mitt emellan arbetarna och kapitalisterna kommer alltid att vackla. De trodde att sovjetmakten snart skulle krossas. Men i verkligheten hände något annat. Den europeiska imperialismen kan inte krossa vår makt. Revolutionen utvecklar sig nu i internationell måttstock. Och nu säger vi: kom till oss de som vacklat men nu förstått och insett sitt fel. Vi vill inte stöta bort er. Vi måste främst inrikta all vår uppmärksamhet på att just dessa människor, vilka de än har varit tidigare och oavsett om de vacklat, må komma till oss, om de är uppriktiga mot oss. Vi är nu tillräckligt starka för att inte frukta någon. Vi skall göra om alla. Men de kommer inte att göra om oss. Kom ihåg att dessa partiets vacklan är ofrånkomlig. I dag svänger pendeln dit, i morgon hit. Vi måste förbli arbetarnas och de förtrycktas proletära parti. Men vi styr nu hela Ryssland och endast den som lever av andras arbete är fiende till oss. De övriga är det inte. De bara vacklar. Men vacklande är ännu inte fiender.

Nu ännu en fråga. Livsmedelsfrågan. Ni vet alla, att livsmedelssituationen, som förbättrades något i höstas, åter håller på att försämras. Folket svälter igen och till våren kommer situationen att bli ännu sämre. Och våra järnvägstransporter är nu en enda röra. Till råga på allt är järnvägarna överbelastade av hemvändande krigsfångar. Två miljoner människor strömmar nu från Tyskland till Ryssland. Dessa två miljoner är helt uttrötta och utpinade. De har svultit förskräckligt. De är inte människor utan skuggor, människoskelett. Våra

transporter har ödelagts ännu värre av inbördeskriget. Vi har inga lok, inga vagnar. Och livsmedelssituationen håller på att bli ännu svårare. På grund av detta svåra läge har folkkommissariernas råd sagt sig: när vi nu har en armé och en disciplin, baserad på de particeller som finns i varje regemente, och de flesta officerarna nu kommer från arbetarna och inte är herremanssöner; när detta är officerare, som förstått, att de människor, som skall styra staten, och de röda officerarna måste komma från arbetarklassen, då kommer den socialistiska armén verkligen att bli socialistisk med en genom de röda officerarna förnyad officerskår. Vi vet att en omsvängning nu skett. Det finns en armé. Där råder en ny disciplin. Disciplinen upprätthålls av cellerna, arbetare och kommissarier, som i hundratusental dragit till fronten och klargjort orsakerna till kriget för arbetarna och bönderna. Detta har gett upphov till omsvängningen i armén. Därför har den haft så stark verkan. De brittiska tidningarna skriver, att de nu i Ryssland har att göra med en motståndare som måste tas på allvar.

Vi vet mycket väl hur dålig livsmedelsapparaten är hos oss.

Vissa grupper av personer har nästlat sig in i den, de har svindlat och svindlar fortfarande och plundrar. Vi vet att bland järnvägsmännen står alla som bär hela arbetsbördan på sovjetmaktens sida. Men i toppen stöder man den gamla regimen: antingen saboterar man eller arbetar dåligt. Kamrater, ni känner till att detta krig är ett revolutionärt krig. Alla krafter bland folket måste mobiliseras för detta krig. Hela landet måste förvandlas till ett revolutionärt läger. Alla måste hjälpa till! Men med hjälp förstås inte bara att alla skall dra till fronten utan också att den klass i vår stat, som leder alla till frigörelse och som stöder sovjetmakten, skall styra, eftersom enbart den har rätt till detta. Vi vet hur svårt detta är, då arbetarklassen under så lång tid undanhållits inte bara styrelsen utan också undervisning, vi vet hur svårt det är för den att lära sig allt med en gång. I de militära angelägenheterna, som är de svåraste och farligaste, har arbetarklassen likväl genomfört denna omsvängning. Samma omsvängning måste de medvetna arbetarna hjälpa oss att genomföra också inom livsmedelsförsörjningen och järnvägstransporterna. Varje järnvägsman och varje livsmedelsarbetare måste betrakta sig som en soldat på post. Han måste minnas, att han för krig mot svälten. Han måste kasta bort de gamla byråkratiska metoderna. Häromdagen beslöt vi att bilda arbetarnas livsmedelsinspektion. Vi säger oss, att arbetarnas medverkan fordras för att en omsvängning skall ske i järnvägsapparaten, för att den skall bli ett slags röd armé. Kalla på alla människor. Anordna kurser, lär dem, gör dem till kommissarier. Endast de kan, om de ger oss sin personal, åstadkomma att de gamla ämbetsmännens armé ifråga om livsmedel blir ett slags röd socialistisk armé, en armé som vägleds av arbetare och inte arbetar under käppen utan av egen fri vilja, på samma sätt som de röda officerarna arbetar och dör vid fronten i insikt om att de dör för en socialistisk republik.

Ett kort referat publicerades i nr 275 av *Pravda*, den 18 december 1918

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 37, s 370-383